

Abstrakt

Závěrečná práce zkoumá díla pěti autorek z dvacátého století, které využívají fenomén literární dvojakosti: H.D., Anaïs Nin, Ann Quin, Brigid Brophy a Kathy Acker. Autorky můžeme rozdělit do třech skupin.

První skupina je zastoupena autorkami H.D. a Nin z první poloviny dvacátého století. Autorky jsou modernistky, jejichž autobiografická próza je ovlivněna vývojem psychoanalýzy. Psychoanalýza se pro ně stává zdrojem inspirace, ale zároveň autorky docházejí ke zjištění, že nese známky omezení a šovinismu.

Druhou skupinu tvoří Quin a Brophy z počátku druhé poloviny dvacátého století, jejichž díla přímo odrážejí změny vyvolané feministickým hnutím. Díla svojí podstatou otevřeně zpochybňují a odmítají patriarchální struktury, které ženy omezují.

Acker, jako představitelka třetí generace, vnímá omezování práv žen jako sociální problém. Její sociálně-politická kritika vyjádřená punkovými romány dává do popředí okrajové sociální skupiny.

V díle je přítomna dvojakost na různých úrovních, například: odvozování postav od skutečných osobností, přítomnost autora jako postavy, poukazování na duplicitu postav, bipolarita pohlaví, dvojznačnost jazyku a významu, atd. Účelem je zdůraznit a zaměřit pozornost na některé aspekty prózy, která se snaží vyvrátit tradiční diskurz. Diskutované romány jsou metafikční, což dvojakost zdůrazňuje. Teoretickým rámcem je psychoanalytická (Sigmund Freud, Otto Rank) a feministická (Julia Kristeva, Hélène Cixous) kritika. Prvky metafikce v dílech jsou vymezená post-moderní kritikou Patricii Waugh a Lindy Hutcheon.